

שמיני עצרת...

ויהי ביום השמיני
(משה הרגיש אז צורך פנימי),
קרא משה לאהרון ולבניו
ולזקני ישראל, להשמיע דבריו.

ביום השמיני חנוכת המשכן,
התאריך העברי – ראש חודש ניסן.
בשבעה ימים נברא העולם,
וביום השמיני המשכן בו הושלם.

ויאמר משה אל אהרון,
קרב אל המזבח (בסוף המסדרון),
ועשה את החטאת והעולה להוציאם,
וכפר בעדך ובעד העם.

ויישא אהרון את ידיו אל העם
(אחרי שאת בשר העולה הוא טעם)
ויברכם בברכת כוהנים (כך הוא שמה),
המסורת נמשכת, וכך זה נשמע:

יברכך ה' וישמרך,
יאר ה' פניו אליך ויחונך,
ויישא ה' פניו אליך
וישם לך שלום (כל חייד).

וייקחו בני אהרון, נדב ואביהוא,
איש מחתתו (מן הסתם הם טעו).
ויתנו בהם אש וישימו עליה קטורת,
ויקריבו אש זרה לפני הכפורת.

ותצא אש מלפני ה',
ותאכל אותם בשם אדושם.
וימותו בני אהרון לפני ה',
אבל כבד, כך אני מתרשם.

האל את אהרון ציווה ציווי ישיר:
ויין ושכר לא תשתו למכביר.
לפני עבודת אוהל מועד,
תהיה צלול ולא מתנדנד...

להבדיל בין הקודש ובין החול,
ובין הטמא ובין הטהור.
ולהורות את בני ישראל החוקים,
ולכן הימנעו משתיית בקבוקים.

המשך הפרשה באוכל עוסק,
סימני כשרות בחיות הוא פוסק.
שלושה סימנים ניתנו לבהמה הטהורה:
מפרסת פרסה, שוסעת שסע ומעלת גרה.

ולכן הגמל, השפן והארנבת,
בגן החיות יוכלו שם לשבת.
מאכילת בשרם את עצמנו נזיר,
ובמיוחד ניזהר מאכילת החזיר.

לדגים הכשרים יש סנפיר וקשקשת,
רק עליהם נפעיל את הלסת.
וכל היתר במים, סרטנים וכל שרץ,
מתאימים לאקווריום, אך לנו הם שקץ.

את העופות האסורים בשמותם הוא מנה:
הנשר, העורב ובת היענה.
על דיני טוהרה וצרעת נתריע,
בשבוע הבא בפרשת תזריע...

אייל לר

